

Wiskundige meubels

Wiskunde en ambachtelijk meubelmaken, een rare combinatie? Ik vind van niet. Waarom vinden veel mensen dan van wel? In wezen is geen enkele combinatie van interesses apart. Je doet toch gewoon wat je leuk vindt? Althans, dat dacht ik altijd (en denk ik nog steeds), maar blijkbaar is dat lang niet voor iedereen zo vanzelfsprekend. Het liefst had ik mij ook nog verdiept in talen én in filosofie én in ...

Toen ik nog op de middelbare school zat heb ik er zelf nooit zo bij stilgestaan; dat hokjesdenken. Als de middelbare school je gemakkelijk af gaat is het heel vanzelfsprekend dat je daarna naar de universiteit gaat. Tot mijn 23ste was het niet in mij opgekomen om een ambacht te leren. Achteraf gezien weet ik wel dat ik het altijd al leuk heb gevonden. Tijdens mijn schooltijd bij het bouwen van een modelspoorbaan en tijdens mijn studententijd door het onderhouden van het pand van de studentenvereniging.

In het vijfde jaar wiskunde, aan het worstelen met mijn afstudeerscriptie, ging ik me afvragen of ik mij hier nou de rest van mijn leven mee bezig wilde houden. Het is een bijzonder mooi en uniek vakgebied. Het is namelijk het enige vakgebied waarin alles klopt, hoe raar je denkwijze en oplossing ook is. Een soort universele taal. Je kunt het vergelijken met muziek, maar dan voor de meeste mensen minder toegankelijk. En juist dat maakte het voor mij minder leuk. Je kunt het niet delen met de mensen uit je omgeving. Niemand snapt waar je mee bezig bent of wat er nou zo boeiend aan is. En dat terwijl wiskunde overal in het dagelijkse leven te vinden is. Van een eenvoudige kassa in de supermarkt, je cd-speler in huis, de electronica in je auto of logistieke systemen die ervoor zorgen dat er spullen in de supermarkt liggen, zodat je überhaupt iets af te rekenen hebt.

Voordat ik mij in het werkende leven ging storten, wilde ik graag nog iets anders doen. Ik heb even overwogen om bouwkunde of architectuur te gaan studeren, maar had het ook wel een beetje gehad met de universiteit. Onder andere omdat ik nog lang niet klaar was met mijn scriptie. Op de een of andere manier kwam ik er achter dat er een eindexamenexpositie was van de opleiding ambachtelijk meubelmaken in Amsterdam. Bij binnenkomst straalden handgemaakte boten en meubels en hun trotse makers mij tegemoet. Ik had op mijn hobbyzolder al wel eens het een en ander in elkaar geknutseld, en nog best aardig voor een amateur, maar wat ik op de eindexamenexpositie zag overtrof al mijn verwachtingen. Werkstukken die je nooit in een meubelzaak zult aantreffen, hoe exclusief de winkel ook is. De mooie ontwerpen en het schitterende materiaal maakten een dusdanige indruk, dat ik mij dezelfde dag nog heb ingeschreven. Natuurlijk veel te laat, maar er was gelukkig nog een plekje in de klas met al wat oudere leerlingen. Pas later op de avond besepte ik wat ik gedaan had, maar het voelde goed.

Aanvankelijk dachten mensen dat ik een grapje maakte, want wie gaat er nu na een universitaire opleiding nog een mbo opleiding volgen. Te weinig helaas, want ik hoor regelmatig van mensen dat ze dat ook graag hadden gewild. Doe het dan als het je leuk lijkt!

Na de zomervakantie was het zover en zat ik in klas 1MA. Ik bleek niet eens de oudste te zijn, want ik zat in een klas met een twintigtal studenten die allemaal eerst aan een andere opleiding waren begonnen of die zelfs na tien jaar werken gekozen hadden voor het ambacht van meubelmaken.

In het eerste jaar heb ik veel basiskennis en ervaring opgedaan en vooral ook veel plezier gehad met mijn klasgenoten. Een wereld van verschil met een universitaire studie waar je volledig zelfstandig werkt. Aan de andere kant had ik daardoor wel geleerd om mijzelf snel zaken eigen te maken en gewoon dingen uit te proberen. Zo ook met meubelmaken. Het tweede jaar was daardoor minder nuttig en opnieuw kwam dan weer die vraag: Wat wil ik nu eigenlijk? Word ik meubelmaker? Of toch een kantoorbaan?

Ik heb ook overwogen vrijwilligerswerk te doen. Via via hoorde ik van iemand die in een ziekenhuis in Afrika werkte dat ze op de naastgelegen school iemand zochten voor les in natuurwetenschappen en begeleiding in de werkplaats. Mij op het lijf geschreven, maar ik had geen papieren om les te mogen geven. Raar hoor, wil je voor niets twee jaar lang lesgeven, mag het niet vanwege de papiertjes. Alsof ik er nog niet genoeg had...

Uiteindelijk ben ik tijdens het tweede schooljaar een half jaar actief geweest als klusjesman en dat was het ook niet helemaal. Per toeval kwam ik terecht bij een klein ingenieursbureau. Aanvankelijk voor de lol een weekje gewerkt zonder afspraken te maken over salaris en dergelijke. Het was gewoon leuk om weer wat denkwerk te verrichten. Dit beviel van beide kanten zo goed dat ik daar ruim zes jaar ben blijven hangen. Intussen kwam van het meubelmaken niet echt veel en dat begon te knagen. Tevens kwam het aanbod om het ingenieursbureau over te nemen. En daar was die vraag weer: Wil ik me nog dertig jaar bezighouden met wetenschappelijk onderzoek wetende dat er geen meubels uit mijn handen komen? En wil ik wel de verantwoordelijkheid die personeel met zich meebrengt?

Het antwoord was nee. Na lang tobben heb ik de knoop doorgehakt en ontslag genomen. Omdat alleen werken in een meubelmakerij ook niet alles is, heb ik me ten doel gesteld om mezelf de ene helft van de week op kantoor in te laten huren als generalist en de andere helft van de tijd in mijn meubelmakerij door te brengen.

Het opzetten van de meubelmakerij is een hele klus geweest. Soms frustrerend, maar uiteindelijk heel bevredigend. Als ik nu mijn werkplaats zie met de prachtige boomstammen, het plezier dat ik heb in het maken van iets tastbaars en de vele positieve en leuke reacties van mensen, was dit de juiste keuze. ■

Meubels met een verhaal ...

doctorandus tafel is een ambachtelijke meubelmakerij, gespecialiseerd in niet-alledaagse ontwerpen en met name tafels, bijzondere tafels!